

1400

Cantarem (Futur 4) (ALDC, IX, 2003. Cantarem [Futur 4])

Com hem vist per a la formació del futur romànic a *cantaré* (mapa 1357), la persona 4 es va formar amb l'infinitiu *cantar* (< CANTARE) més la persona 4 del present d'indicatiu de HABERE, HABEMUS, contreta en *HEMUS, CANTAREMUS, origen de variants que afecten la vocal tònica procedent de la E llatina paral·lelament al subjuntiu *cantem* (PS 4), és a dir, [e] tancada de *cantar[e]m* en cat. occ., [ə] neutra de *cantar[ə]m* a la major part del bal., que, antiga en cat. or., va esdevenir-hi [ɛ], *cantar[ɛ]m*, un canvi de gleses enrere

en el cat. or. peninsular, però tardà en alguns parlars baleàrics (72, 75, 83) en relació a l'escàs rendiment funcional de l'oposició [ə]/[ɛ] (Veny, 1978 a: 47-51); el ross., després d'una fase de *cantar[ɛ]m*, on hi havia oposició fonològica de [ɛ]/[e], va anul·lar aquesta oposició amb una sola [e], *cantar[e]m* (vegeu les raons del canvi al PALDC, II, mapa 106. Evolució de la E tancada tònica del llatí vulgar [I]). *Cantarem* (model *portarem*) és la forma normativa des del DOrt, 1917.

